

Михайло Бринько

Сьогодні світ подібний до великого мурашника, де кожен кудись біжить, бо дуже поспішає. В цьому світі людство створило багато речей, які спростили наше життя: телефони, комп'ютери, автомобілі та інші технологічні винаходи. Молодь постійно щось «фейсбучить», всі живуть віртуальним життям, і всім так зручно, проте є одне «але».

Якщо спробувати запитати зараз когось: для чого ти живеш? – дуже рідко почуємо більш-менш зрозумілу відповідь. Якщо хтось і відповідь, то «заштампованими» виразами про те, що ми «маємо», «мусимо»... Такі люди проживають своє життя не усвідомлюючи свого покликання і відповідальності за його реалізацію. І справа тут зовсім не в тому, що хтось не покликаний Богом, а радше в тому, що людина живе своє життя так, неначе воно жодним чином не було пов'язане з Богом. Не кожен розуміє своє покликання в житті. То ж що це таке: «покликання людини», і звідки воно береться?

Кожна людина прагне прожити недаремно, залишити після себе якусь пам'ять, хоч розуміє це кожен по-своєму. Перед нами лежать мільйони доріг. Часто ми любимо повторювати, що у кожної людини є своє призначення, бо всі ми різні, унікальні. Та є й таке, яке об'єднає нас усіх – покликання бути людиною. Бог покликав людину до життя: «Тоді Господь Бог утворив чоловіка з земного порошу та вдихнув йому в ніздрі віддих життя, і чоловік став живою істотою» (Бут 2,7). Дар життя Бог дає кожному, іншими словами – покликає від «небуття» до «буття». Богослови багато роздумують над питанням, навіщо Він створив нас, адже ми, згрішивши, нанесли Божому творінню великої шкоди. Бог покликає людину до участі у житті, яким живе Він Сам. Отже наше життя – це дар нам від Бога, це запрошення до участі у Божому житті, це покликання жити «повнотою життя», про яку пригадує нам Ісус Христос. Про те, що життя є даром, краще засвідчують слова святої Матері, Терези. В своїх заповідях життя вона наголошує: «Життя – це таємниця, розгадай її; життя – це шанс, використай його; життя – це обов'язок, виконай його...». Кожен з нас є життям, з нас воно починається. Тому найперше покликання – жити. Не марнуй своє життя! Живи, докладаючи зусиль! Роби

те, що буде тобі на користь!

Сучасний світ, нажаль, призабув цю біблійну перспективу. Надмірний індивідуалізм, антропоцентризм, що межує з егоцентризмом, сприяють тому, що людина вважає себе власником свого життя, тому і розпоряджається ним на свій розсуд. Тут за основу береться не зв'язок із Творцем, а радше власні амбіції, плани тощо. Звичайно, людина має можливості отримати владу, матеріальне забезпечення... Але чи це принесе їй щастя? Знаємо, що марнуванням Божого дару ми можемо лише собі нашкодити. В цьому криється велика небезпека втратити, знищити своє життя.

Іншим елементом ідентичності людини є те, що Бог кожного кличе особисто – «на ім'я». Щодо кожної людини Він має свій план, задум. Тому нема людини «без покликання». У діалозі з Богом, слухаючи і відповідаючи Йому, людина здатна пізнати сенс свого життя; пізнати велич Божого запрошення і реалізувати його у власному житті. Тут і виникає перша трудність в реалізації покликання: пізнати – усвідомити – прийняти. Це, звісно, потребує чималих зусиль, щоб подолати власний егоїзм, власні уявлення щодо свого життя (коли станеш, наприклад, юристом – тобі буде добре) і довіритись Богові, прийнявши це запрошення, або як його ще називають – талант. В кожній людині є якийсь талант, слід тільки відкрити його. Для щасливого життя людина має розвинути свої здібності, Божі дари чи таланти, про які говорить Христос в одній зі своїх притч (пор. Мт 25,14-30).

Щоб усвідомити, яка роль покликання в нашому житті, поглянемо на постать Пречистої Діви Марії. Ми, звичайно, подивляємося величі її покликання, адже вона стала Матір'ю Божого Сина. Тому кажемо: «вибрана Богом!». І це правда, Марія дійсно вибрана Богом перед віками, обдарована потрібними дарами, зокрема Непорочно Зачата, вихована при храмі, але, незважаючи на це, в момент Благовіщення вона стоїть перед свобідним вибором прийняти чи не прийняти Боже покликання. Сказавши Богові «так», вона вповні реалізує отримані від Бога ласки. Кожна людина вибрана Богом покликається до певної місії, і лише сповняючи цю місію зможе реалізувати свої дари.

Гідність покликання полягає не в тому, що ми вибираємо, а в тому, хто нас кличе: «Не ви мене вибрали, а я вас вибрав і призначив, щоб ви йшли і плід принесли, та щоб тривав ваш плід, а й щоб усе, про що б ви тільки попросили в Отця в моє ім'я, дав вам» (Йо 15,16). Ініціатива покликання завжди походить від Бога, а людина мусить відповісти на Боже запрошення. Реалізація покликання потребує великої праці над собою. Слід вміти довіритися Богові. Приклад такої довіри ми знаходимо в особі Пречистої Діви Марії: «Ось я Господня слугиня: нехай зо мною станеться по Твоєму слову!» (Лк 1,38).

Наше покликання не є чимось статичним, незмінним, що ми здобули раз і назавжди. Покликання – це безперервний ланцюг, який складається із Божих запрошень і людських відповідей. Це живе спілкування Бога і людини впродовж усього життя, це виконання Його волі задля нашого спасіння. Бог, даруючи нам покликання до життя, таланти, закликає нас не просто до пасивного життя, а до процесу співтворення з Богом. Як зазначає великий філософ українського народу Григорій Сковорода: «Ніхто не пожне міцної слави від будь-якого покликання, якщо працю за цим покликанням не вважатиме за найсолодшу, більшу від самої слави втіху». Маємо у своєму житті пам'ятати Заповідь, яку Бог дав нашим прародичам: «...наповняйте землю та підпорядкуйте її собі; пануйте над рибою морською, над птаством небесним і над усяким звіром, що рухається по землі» (пор. Бут 1,38). У цьому не можемо бути ізольованими від покликання наших ближніх, усього людства. Маємо співпрацювати, допомагати один одному.

Кожен християнин проживає власну історію спасіння, але й живе в контексті історії спасіння всього людства. Реалізація власного спасіння на пряму залежить від співжиття з ближнім. Тому ми часто користуємося допомогою один одного. Єдність ближніх в спільноті виступає плодом реалізації покликання. Для реалізації покликання в спільноті осіб (Церква) необхідні такі елементи, як покора, лагідність, терпеливість, взаємне приймання один одного в любові, що, в свою чергу, є даром Святого Духа в Церкві. «Тому, брати, тим більше старайтеся утвердити ваше покликання і вибрання, бо те робивши, ніколи не спотикнетесь» (2Пт 1,10), – твердить апостол Петро.

Михайло БРИНЬКО, Бути покликаним // СЛОВО №3 (71) 2017